

II.

Единъ ученикъ видѣ и извика на учителя:

— Селянчето избѣга, господинъ учителю!

Учителѣтъ се обърна. Нѣколко деца се спуснаха следъ Дѣлчо. Той бѣше изскочилъ чакъ на улицата. Учителѣтъ го повика:

— Ела, момченце!... Ела тукъ!

Дѣлчо се спрѣ и се заплака. Учителѣтъ дойде при него, хвана го за ржка и го поведе къмъ учителската стая. Той бѣше разбралъ отъ разказа на децата цѣлата случка. Влѣзоха въ стаята. Тамъ бѣха всички учители. Учителѣтъ, който доведе Дѣлчо, каза:

— Немирникѣтъ Васко намѣрилъ бате си!... — И бързо като се смѣеше, той разказа за случилото се на двора.

Всички учители се смѣха отъ сърдце. А една млада, пѣргава учителка скочи бързо, погали Дѣлчо и рече:

— Браво, момченце, браво!...

Дѣлчо се смая. Той не разбираше що става съ него. Сбърка се. Той очакваше да му се каратъ, да го биятъ дори, а учителитѣ се смѣятъ и го галятъ... Очуденъ и смаянъ излѣзе той на двора.

Ученицитѣ го заобиколиха. Само Васко стоеше на страна самъ и пипаше подутия си носъ посраменъ. Единъ ученикъ хвана Дѣлчо за ржка и го запита:

— Какъ се казвашъ, момче?

— Дѣлчо, — отговори той и въздъхна.

— Дѣлчо Смѣлчо е той, щомъ се не уплаши отъ нашия голѣмъ немирникъ! — извика задъ децата учителката, която бѣше излѣзла на двора.

— Дѣлчо Смѣлчо!... Дѣлчо Смѣлчо, — завикаха децата и заскачаха отъ кракъ на кракъ къмъ училището.